

Vitazstvo Srdca

KŇAZ A KŇAZSKÁ MATKA I

Rodina Panny Márie

2010 (II) / č. 73

Zlaté jubileum

Milí priatelia, dobrodinci a čitatelia, s radosťou Vám môžeme oznámiť, že práve s týmto výťažkom *Víťazstva Srdca* dostali naši verní čitatelia nemeckej verzie už sté číslo časopisu *Triumph des Herzens*. Aké skromné však boli naše začiatky v deväťdesiatych rokoch!

Všetko sa začalo tým, že sme našich bratov a sestry v novovzniknutých domoch – a predovšetkým našich prvých misionárov na Východe – chceli potešiť aj prostredníctvom tlačeného slova na niekoľkých jednoduchých stránkach, chceli sme im poskytnúť najnovšie informácie, podeliť sa s nimi o všetko pekné zo života našej duchovnej rodiny. Predovšetkým sme sa však snažili aj takýmto spôsobom vyjadriť našu vzájomnú jednotu, keďže na telefonické spojenie s Ruskom či Kazachstanom bolo treba vtedy čakať často celé dni. Okrem toho sme všetky príspevky v našom časopise vnímali aj ako duchovnú potravu pre nás všetkých.

Stále častejšie sa však ozývali hlasy zo strany našich rodín, priateľov a známych, či by i oni nemohli čerpať z toho istého duchovného bohatstva, ktoré si my ako Rodina Panny Márie tak veľmi vážime. A tak sa dnes prostredníctvom nášho časopisu (vydávaného v šiestich jazykoch) môžeme o spiritualitu, ktorá je nám taká vzácna, podeliť so širokým okruhom čitateľov v rôznych krajinách. Zo srdca Vám vyslovujeme tisícnásobnú vďaku za každú duchovnú podporu a za každý Váš veľkodušný príspevok pre naše misie; ich úmysly sa stali Vašimi úmyslami. Vaša vzácna pomoc nám umožňuje vydávať *Víťazstvo Srdca* každé dva mesiace a náš časopis sa práve Vaším prostredníctvom rozširuje a nachádza nových čitateľov.

Keďže sme v Roku kňazov a kňazstvo a kňazské materstvo majú pre našu duchovnú rodinu veľký význam a sú našimi cennými duchovnými hodnotami, chceme Vám ako malý darček v tomto – pre nemeckú verziu jubilejnom – vydaní ponúknuť práve túto tému. A keďže práve k tejto téme existuje tak veľa pekného a hodnotného materiálu, budeme sa jej venovať aj v budúcom čísle.

Ty si Kňaz naveky!

P. Paul Maria Sigl

*P*ri každej svätej omši sa sprítomňuje slávnostná hodina Zeleného štvrtka. Božský Veľkňaz vo večeradle, v noci pred svojím utrpením a smrťou, slávil prvú svätú obeť. Vzal chlieb, vzdával vďaky, lámal ho a dával svojim učeníkom hovoriac: „*Vezmite a jedzte z neho všetci: Toto je moje Telo, ktoré sa obetuje za vás.*“

Podobne po večeri vzal kalich, vzdával vďaky, dával ho svojim učeníkom hovoriac: „*Vezmite a pite z neho všetci: Toto je kalich mojej Krvi, ktorá sa vylieva za vás i za všetkých na odpustenie hriechov. Je to Krv novej a večnej zmluvy: Toto robte na moju pamiatku.*“

Takýmto vznešeným, a predsa jednoduchým spôsobom ustanovil Ježiš sviatosť svätej Eucharistie a svojich apoštolov ustanovil za prvých kňazov tej Novej zmluvy, ktorú o trochu neskôr ako uponížený Muž bolesti a Vykupiteľ naveky uzavrel svojou krvou.

Áno. Božského Veľkňaza vidíme na Kalvárii, keď sa, zomierajúc na oltári svojho tela, sám dáva ako nekonečne cenný obetný dar nebeskému Otcovi. No predsa ani v tejto chvíli nebol sám! Pod

krížom stála jeho Matka, Spoluvykupiteľka, ako ju nazýval páter Pio a mnohí iní svätí. Posilnená svätou Eucharistiou, ona ako kňazská matka obetovala prvým *mariánskym Per Ipsum* svojho Syna ako hostiu. Pritom bola s obetou svojho Syna zjednotená takým jedinečným a dokonalým spôsobom, že môžeme povedať: Ich spoločne prinesená obeta vykúpenia, ich spoločné víťazstvo odvtedy preniká všetky časy a objíma všetkých ľudí.

Pápež Ján Pavol II. opakovane hovoril o tejto duchovnej skutočnosti, ako napríklad aj na slávnosť Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi 5. júna 1983: „*Panna Mária je teraz pri každom oltári ... Každá svätá omša nás vovádza hlboko do vrúcnej jednoty s ňou, s Matkou, ktorej obeta sa sprítomňuje práve tak isto, ako sa obeta jej Syna sprítomňuje pri slovách premenenia, ktoré vyslovuje kňaz nad chlebom a vínom.*“

Podobne to už o niečo skôr vyjadrila aj obľúbená nemecká mystička Barbara Pfister (1867–1909): „*Ó, tak často som už videla, ako k oltáru prichádza Panna Mária, ako usmerňuje a vedie kňaza, ako ho stráži a chráni ... Ona je vždy prítomná. Ju nemožno oddeliť od Spasiteľa. Tak ako on nechcel sláviť vlastnú obetu bez svojej Matky, tak by ani kňaz nemal k oltáru pristúpiť bez Bolestnej Matky.*“

Ona predchádzala svojho Syna

Rozhodujúce áno dala Nepoškvrnená už dávno pred Kalváriou a časovo ešte pred Ježišom. Pretože až vtedy, keď v Nazarete plná lásky a dôvery vyslovila svoje fiat, vstúpil Boží Syn na tento svet. Kňazské srdce Vykupiteľa začalo biť v lone Panny Márie, a jej materinskému lonu sú tak zverení aj všetci kňazi.

Odvtedy Eucharistia, kňazstvo a kňazské materstvo patria navždy a neodlučiteľne k sebe, pretože kňazská matka duchovným spôsobom rodí kňaza a potom kňaz plodí, rodí svätú Eucharistiu.

Matka Ida, vizionárka z Amsterdamu, počula po svätom prijímaní nasledovné slová: „*Cirkev a ľud bez Matky je ako telo bez duše.*“ (31.5.1965)

„*Dobre to chápte: Aj Pán potreboval svoju Matku, aby mohol začať žiť. Skrze Matku prichádza život. Preto je potrebné znova ju priniesť do vašich kostolov a medzi národy a uvidíte rozkvet.*“ (25.3.1973)

Apoštol Ján, vzor kňazského srdca

Bola to Ježišova milosť a jeho slobodná vôľa, keď si svojich prvých apoštolov povolal menovite a jednotlivo, a tým ich vyzval, aby ho nasledovali. Oni odpovedali na jeho volanie, všetko zanechali a nasledovali ho. Až dodnes zaznieva to isté vznešené osobné volanie Pána, ktorým volá mužov, aby sa mu ako kňazi celkom a navždy darovali. A potom Ježiš čaká – tak ako čaká ženích pri oltári na áno svojej nevesty – Ježiš čaká na slobodné áno každého povolaneého ku kňazstvu. To áno má byť vyslovené z lásky: „*Adsum! – Tu som!*“

Čo to muselo znamenať pre Jána, keď bol povolaný do Ježišovej bezprostrednej blízkosti! Celé hodiny mohol počúvať slová svojho Učiteľa a byť očitým svedkom tej lásky, ktorou sa Ježiš až do krajnosti rozdával všetkým, ktorí trpeli; uzdravoval a konal zázraky!

Ján – učeník Lásky, mal privilégium; navonok smel odpočívať na Ježišovom srdci, on však chcel predovšetkým vnútorne spoznať a potom nasledovať pokornú a tichú, miernu lásku tohto Božského Srdca. Chcel sa stále viac pripodobňovať svojmu božskému Učiteľovi – v jeho milosrdnom myslení, v jeho milosrdných slovách a skutkoch. Preto je svätý Ján žiarivým vzorom pre každé kňazské srdce. No stal sa vzorom pre kňazov zvlášť v hodinách Ježišovho utrpenia a umučenia, pretože vtedy sa

tento apoštol úplne, celkom utiekal k Panne Márii. Ján by nebol schopný sprevádzať Ježiša na krížovej ceste, vydržať až po kríž a zostať verným, keby nebol zostal pri Panne Márii ako dieťa, keby sa ňou – takpovediac – nebol nechal niesť!

Aké rozhodujúce je to až podnes pre všetkých kňazov, dokonca pre všetkých ľudí, to nám potvrdzuje Spasiteľ na kríži. Veď vo svojej „najťažšej hodine“ zveril novokňazovi, lepšie povedané mladému, práve vysvätenému biskupovi Jánovi, a v ňom všetkým kňazom a národom, to najmilšie, čo na svete vlastnil: „*Hľa, tvoja Matka!*“ (Jn 19, 27a) A od tej „ťažkej hodiny“ si Ján vzal Máriu k sebe.

Áno, Matka je nám daná predovšetkým pre naše ťažké hodiny; ale ako kňazská matka je daná zvlášť kňazom, ktorých povolaním je materinsky stáť pri ľuďoch a pomáhať im hlavne v ich ťažkých hodinách.

Stáť sa darom lásky

*K*ňaz nemusí mať v prvom rade organizačný talent, nemusí byť manažérom alebo finančným expertom; tiež sa bezpodmienečne od neho neočakáva zvlášť vycibrená kázeň. To, čo v hĺbke srdca ľudia od kňaza očakávajú, je, že bude mužom podľa Božieho Srdca, ktorý Ježišovu dobrotu odzrkadľuje vo svojom živote, nehovorí neláskavo a nereaguje pyšne. Mal by vedieť odpustiť, utešiť a poradiť, mať súcit a milosrdne súdiť; venovať svoj čas a mať vždy otvorené dvere a otvorené uši pre starosti a súženia jemu zverených ľudí. A predovšetkým by mal rád vysluhovať sviatosti a tak ukazovať ľuďom cestu k Bohu.

Slovom: Kňaz neprináša len svätú obeť, ale v sile božského pokrmu, v sile svätej Eucharistie sa stáva schopným dávať sám seba ako dar lásky Bohu a bližným.

Nezištne sa obetovať v zjednotení s Kristom, to je najhlbšie tajomstvo kňazského pastoračného úspechu.

Ak kňaz začne hľadať sám seba – svoje vlastné záujmy, a keď si zvykne vyhýbať sa obeť, ktorú všedný deň v pastorácii so sebou prináša, stráca svoju pôvodnú kňazskú identitu.

Jedným z tých, ktorí ako kňazi dobrovoľne priniesli dokonca obeť svojho vlastného života, bol napríklad sv. Maximilián Kolbe (porov. VS č. 24). Keď totiž koncom júla v roku 1941 v koncentračnom tábore Osvienčim vedúci tábora Fritsch určil desiatich väzňov do obávaného bunkra smrti, ako trest za útek jedného z táborových väzňov, Maximilián Kolbe vystúpil, ukázal na bedákajúceho otca rodiny Františka Gajowniczka a prosil, aby smel zomrieť namiesto neho.

„*Kto si?*“ – opýtal sa ho zarazený Fritsch. „*Som katolícky kňaz,*“ znela jednoduchá odpoveď pátra Maximiliána. Tá vyjadrovala najhlbší motív jeho obety. Týmto spôsobom sa zavrášila jeho misia – z lásky k Nepoškvrnenej ako pšeničné zrnko obetoval svoj život, aby sa tak stal plodným pre svoju duchovnú rodinu, pre svojich nepriateľov a pre celú Cirkev.

Nezmazateľná pečať

*T*o, čo je pri kňazskej vysviacke rozhodujúce, je pre oči neviditeľné a deje sa v úplnom tichu prostredníctvom vkladania rúk biskupa. Sám Ježiš je však ten, kto pôsobí – novo vysvätený kňaz je vo svojom najvnútornejšom bytí celkom premenený. Do jeho duše je vtláčaná trvalá kňazská pečať a udeľuje sa mu hodnosť a poslanie konať v plnej moci Pána Ježiša ako druhý Kristus.

Toto je – napriek ľudským ohraničeniam, ktoré kňazovi zostávajú – niečo tak vznešené a božské, že svätý farár z Arsu raz povedal: „*Ach, aký veľký je kňaz! ...jeho poslúcha Boh: Vysloví dve vety a*

na jeho slovo Pán zostúpi z neba a uzavrie sa do malej hostie... Je to práve kňaz, kto pokračuje v diele vykúpenia na zemi... Kňaz vlastní kľúč od nebeských pokladov: Je to on, kto otvára dvere... Nechajte farnosť 20 rokov bez kňaza a budú sa tam klaňať zvieratám... Kňaz nie je kňazom pre seba, je ním pre vás.“

Priam jedinečným a veľmi dojímavým spôsobom prijal túto nezmazateľnú kňazskú pečať aj 24-ročný Eugen Hamilton z diecézy New York. Bolo práve 24. januára 1997, keď sa biskup O'Brien náhlil do domu rodiny Hamiltonovej, aby na smrteľnej posteli vysvätil za diakona a hneď vzápätí aj za kňaza seminaristu, ktorý tak ťažko dýchal, že sa už nezmohol ani len na slovo. O tri hodiny nato zomrel páter Eugen, „ktorý nikdy neslávil svätú omšu, nikdy nikoho nerozhrešil od hriechov, nikdy nekázal a nikdy neudelil požehnanie, a predsa sa svojím životom a smrťou stal kňazskou obetou, zjednotenou s dokonalou obetou Ježiša Krista,“ – povedal jeho otec, stály diakon Katedrály sv. Patrika, na pohrebe svojho syna.

Gene, ako ho v rodine nazývali, bol len pár týždňov študentom teológie, keď mu na jeseň v roku 1995 v nemocnici ukázali röntgenovú snímku jeho pľúc: „Hľadel som na veľkú masu v hrudnom koši, ktorá tlačila na pľúca a srdce, a vedel som, že to, čo vidím, je rakovina.“ To bol začiatok nasledovných šesťnástich mesiacov utrpenia s chemoterapiami, ožarovaním, operáciou a bolesťami.

On sa však nestožoval. Potom lekár musel priznať: „Už len niekoľko mesiacov.“ „Opustili sme nemocnicu a išli do kostola na druhej strane ulice,“ spomína jeho matka Margaret. „Gene dlho klačal na schodíkoch pred Oltárnou sviatosťou, aj ja som sa modlila. Potom sa Gene posadil vedľa mňa a položil si hlavu na moje plece. Rozprávali sme sa o smrti a odlúčení a o tom, aké dôležité je zostať otvorený pre Božiu vôľu. Tak veľmi som chcela byť na jeho mieste, aby on mohol žiť!“

S rakovinou v poslednom štádiu Gene zveroval vlastné kňazstvo svojmu vzoru. Bol ním Boží služobník kardinál Terence Cooke († 1983) z New Yorku, ktorého proces blahorečenia sa už začal. Aj on devätnásť rokov trpezlivo niesol svoju chorobu, rakovinu, a povolanie žil verný svojmu biskupskému mottu: „*Buď vôľa tvoja!*“ Sú to slová, ktoré si aj Gene zvolil za modlitbu srdca.

Hoci mu do ukončenia teologických štúdií chýbali ešte tri roky, Gene bol neustále vnútorne presvedčený: „*Boh ma chce mať ako kňaza.*“

*D*ňa 1. januára 1997, 23 dní pred svojou smrťou, napísal preto list pápežovi Jánovi Pavlovi II. a poslal ho po svojich priateľoch, tiež seminaristoch, do Ríma: „*Svätý Otec, prosím Vás, modlite sa a proste o zázrak pre mňa, aby som ... sa uzdravil a mohol byť vysvätený za kňaza, aby som mohol slúžiť veriacim v mojej diecéze. Zjednocujem moje utrpenia s Ježišovým utrpením na kríži a obetujem ich za Vaše úmysly a za kňazské povolania.*“

*P*otom prišiel z Ríma list s odpoveďou a na Genovej fotke osobné požehnanie Svätého Otca. Pápež Ján Pavol II. tomuto kandidátovi smrti ešte oznámil, že „*toto corde, zo srdca*“ udeľuje požehnanie dišpenzu, umožňujúce mu predčasnú vysviacku. Gene bol uveličený, keď sa to 20. januára dozvedel. Práve plánovali jeho diakonskú a kňazskú vysviacku, keď nečakane upadol do agónie. Aké charakteristické boli posledné slová zomierajúceho pred jeho predčasnou vysviackou: „*Vo svojom živote chcem iba plniť Božiu vôľu!*“

Kňazské matky

Svätý Jean Eudes (1601-1680) – pápež Pius XI. ho nazýval *prorokom srdc* – ako francúzsky ľudový misionár neúnavne rozširoval úctu k Srdcu Ježišovmu a k Srdcu Panny Márie celých 45 rokov. Pochopením jednoty týchto dvoch srdc si svätec uvedomoval aj tú jednotu, ktorá spája kňaza a jeho duchovnú matku.

„Sviatosťné kňazstvo je také veľké, také božské, až sa zdá, že neexistuje nič väčšieho a božskejšieho. A predsa existuje kňazstvo, ktoré určitým spôsobom prevyšuje kňazstvo každého kňaza: je to poslanie pracovať na posvätení kňazov tým, že zachraňujeme záchrancov a pasieme pastierov. Tým, že získavame svetlo pre tých, ktorí sú svetlom sveta, a posväcujeme tých, ktorí sú posvätením pre Cirkev.“

Každé kňazské povolanie je nesené a podporované duchovnými matkami; tie kňazovi nezištne pomáhajú, aby rástol v láske k Bohu a v láske k tým, ktorí sú mu zverení.

Toto duchovné materstvo, byť duchovne matkou kňaza v praktickom živote nadobúda rôzne podoby. Môže to byť obetovanie telesných bolestí alebo psychického utrpenia, môže mať podobu každodennej pokornej služby alebo dobročinnosti, môže ísť o vernú modlitbu a zástupné znášanie duchovnej ťažoby, napríklad vnútornej temnoty.

Celé dejiny Cirkvi nám hovoria o takýchto svätých pároch – počnúc samým Kristom, božským Veľkňazom, ktorý z neopísateľne vrúcnej jednoty so svojou Matkou čerpal silu a útechu. Spomeňme si na Benedikta a jeho rodnú sestru Školastiku, na Bonifáca a jeho príbuznú Liobu, na Františka a Kláru z Assisi, na Františka Saleského, svätého biskupa zo Ženevy, a jeho „dcéru a matku“ Johannu Franzisku de Chantal.

Inak to nebolo ani v prípade Brigity Švédskej, Kataríny Sienskej alebo Holandanky Lidvíny; boli to svätice, ktoré pápežom ukazovali cestu, viedli ich a stali sa ich zmiernymi obetami.

Anna Mária Taigi z Ríma (porov. VS č. 18), veľká svätá matka rodiny, bola dokonca významnou poradkyňou piatich po sebe nasledujúcich pápežov svojej doby.

V 20. storočí sa mnohí z nás osobne stali svedkami toho, ako Ján Pavol II. často pozýval Matku Terezu do svojej blízkosti a viedol ju za ruku, aby jej tak vyjadril svoju vďačnosť a úctu.

Dokonca dieťaťu, pastierskemu dievčatku Hyacinte bol Svätý Otec po atentáte tak hlboko vďačný, že pri jej blahorečení 13. mája 2000 vo Fatime zdôraznil: *„... Ešte raz chcem spomenúť Božiu dobrotu voči mne, keď som bol po nebezpečnom zranení 13. mája 1981 zachránený pred smrťou. Moja vďačnosť patrí aj blahoslavenej Hyacinte za obety a modlitby, ktoré prinášala za Svätého Otca, ktorého videla tak veľmi trpieť.“*

Kvitnúci ružový ker - neviditeľné korene

Nikdy nezabudnime na to, že všade, kde rastú nové povolania, kde vidíme požehnaný apoštolát, kde Cirkev kvitne, všade tam je neviditeľným základom tichá modlitba, utrpenie a obeta ľudí, ktorí sa v skrytosti celkom obetujú, aby iní mohli prinášať dobré ovocie.

Podobný životný princíp vložil Boh aj do prírody. Len si predstavte taký kvitnúci ružový ker, ktorého krása nás fascinuje. Keby sme ho vykopali, našli by sme v zemi skrytý nevzhľadný koreň, ktorý je ale životne dôležitý pre každý nádherný ružový púčik. Preto môžeme povedať, že to, čo sa navonok rozvíja a je veľmi dôležité, má vždy neviditeľné nevzhľadné korene.

Pekným príkladom spomenutého sú súrodenci z južného Tirolska – apoštol Indiánov P. Anton Sepp (1655-1733) a jeho o 11 rokov mladšia sestra Mária Elisabeth Sepp (1666-1741). Keď Anton, mladý kňaz plný nadšenia, fascinovaný misijným duchom jezuitov vstúpil do ich rádu, bola Mária Elisabeth prijatá ako sestra Mária Benedikta k benediktinkam do kláštora Säben. Kláštor sa nachádza na impozantnej skale, ktorú často nazývajú svätým vrchom Tirolska. Mária Elisabeth jasne pochopila svoje poslanie, že sa má v skrytosti za múrmi kláštora celkom obetovať za svojho brata, ktorý vo veku 34 rokov mohol odísť ako misionár do Južnej Ameriky a pôsobiť tam v známych jezuitských redukciách medzi Indiánmi z kmeňa Guaraní (porov. VS č. 38).

P. Anton Sepp, plný misionárskeho zápalu, tam 42 rokov pracoval v redukciách, v obrovských dedinských spoločenstvách s tisíckami Indiánov. 42 rokov sa však aj jeho sestra, sr. Mária Benedikta za neho obetovala a modlila v kláštore. Určite s veľkým záujmom čítala živo písané správy z misií pátra Antona a aj jeho listy rodičom, v ktorých raz so zmyslom pre humor napísal: „*Dušpastier tu musí byť všetkým: kuchárom, obchodníkom, kupcom, osobným lekárom a ošetrovateľom, stavbyvedúcom, musí vedieť páliť tehly, byť stolárom, pekárom, mlynárom, kováčom, tkáčom, záhradníkom, maliarom i správcom chóru a vykonávať všetky úkony, ktoré slúžia spoločnému dobru. Teraz by mi určite každý z vás povedal, že toto nie je možné a že jeden páter na to všetko jednoducho nestačí. Nuž, nech mi každý odpustí, ale je to predsa len tak. Božie rameno môže pôsobiť prostredníctvom ľudskej ruky a môže vykonať ešte oveľa viac!*“

Páter Anton bol už vo vysokom veku, keď s veľkým optimizmom napísal: „*V mojej hlave sa skrýva ešte mnoho nových nápadov!*“ A s rozhodnosťou vybudoval a sám spravoval novú redukciu pre sedemsto rodín.

Až do smrti (zomrel vo veku 78 rokov) bol známy svojou láskou k Indiánom, ktorí ho nazývali svojim veľkým otcom. On sám však zostal stále detsky vďačný svojej sestre, ktorá sa stala jeho duchovnou matkou. O sedem rokov neskôr, na sviatok Panny Márie nasledovala sr. Mária Benedikta svojho brata do večnej vlasti.

Ochotná sesternica

Nikto z okolia grófa Charlesa de Foucaulda (1858-1916) by si nebol pomyslel, že tento neveriaci bohatý sveták, vojak a bádateľ (porov. VS č. 10, 26, 43) by sa raz mohol stať kňazom. No napriek tomu existovala jedna osoba, ktorá vždy verila v jeho obrátenie: Marie de Bondy, jeho o osem rokov staršia sesternica, ktorá bola pre svojho osirelého, nešťastného bratranca od malička akoby druhou matkou. Napriek jeho dlhoročným výstrednostiam, napriek tomu, že kráčal po mylných cestách, mu nikdy nerobila výčitky a nikdy ho nepovažovala za ‚beznádejný prípad‘; naopak, neustále ho sprevádzala svojou modlitbou. Vlastne ona ho svojim celoživotným priateľstvom duchovne ovplyvňovala, ukazovala mu smer.

Žiadnymi duchovnými rozhovormi sa nepokúšala obrátiť svojho uzavretého bratranca, odmietajúceho akúkoľvek vieru v Boha. Ako hlboko veriaci katolíčka, ktorá každý deň chodila na svätú omšu a svoju vieru žila úprimne, bola Marie pre Charlesa takým presvedčivým svedectvom, až si on sám po určitom čase musel priznať, že náboženstvo takej inteligentnej a šľachetnej duše, akou bola ona, nemôže byť žiadnym nezmyslom. Neskôr napísal: „*Bola tak veľmi láskavá, až som si opäť uvedomil, čo som v priebehu desiatich rokov stratil a čo sa mi teraz vrátilo: zmysel pre dobro a úcta k nemu.*“ V narastajúcom vnútornom boji jej nakoniec povedal: „*Ste šťastná, pretože veríte. Akokoľvek sa snažím a hľadám svetlo, neviem ho nájsť.*“ Na to mu dala iba krátku radu: „*Modlite sa!*“ On sám sa

stále častejšie pristihol pri slovách: „Bože, ak existuješ, daj, aby som Ťa našiel!“

Nakoniec Marie povedala 28-ročnému Charlesovi o rodinnom spovedníkovi abbè Huvelinovi. Hneď na druhý deň, „požehnaný deň“ jeho radikálneho obrátenia, sedel Charles uňho v spovednici. Mnoho nasledujúcich rozhovorov o viere s Marie de Bondy boli pre obráteného Charlesa veľkým obohatením. Marie ho vrúčne a pozorne sprevádzala v čase, keď hľadal svoje pravé povolanie. Keď bol Charles ako 43-ročný vysvätený za kňaza a šiel sám ako misionár na Saharu, naďalej zostal v pravidelnom písomnom kontakte s Marie. Napísal: „*Chcem evanjelizovať prostredníctvom stálej prítomnosti najsvätejšej Oltárnej sviatosti, slávením obety svätej omše, modlitbou, pokáním a láskou k blížnemu ... Na Sahare sa kňaz musí podobáť monštrancii: Sám ustupuje do úzadia, aby ukazoval Ježiša.*“

*T*ento apoštolát láskavosti, ktorý praktizovala pri ňom Marie, teraz on uplatňoval medzi africkými kočovnými kmeňmi Nomádov. Marie mu pri tom pomáhala napríklad tým, že mu pre jeho kmeň Tuarégov do južného Alžírsku posielala ružence. Sám ju o to prosil: „... bez kríža, pretože chcem učiť modliť sa moslimov!“ „Ježišov služobník“, tak nazval Charles sám seba, zveroval s dôverou do modlitieb svojej sesternice i svoju vnútornú a vonkajšiu samotu a utrpenie. „*Som ako pšeničné zrno, ktoré neodumiera,*“ napísal jej s bolesťou, keď už 14 rokov sa na púšti zdanlivo márne modlil za spolubratov.

Dokonca aj posledné písomné záznamy z toho dňa, keď ho zavraždili, boli adresované jeho sesternici a kňazskej matke. Až oveľa neskôr dostala Marie vo Francúzsku list, ktorý si do konca svojho života uchovávala ako relikviu.

Okrem iného v ňom píše:

*„Človek cíti, že nemiluje dostatočne. Aká je to len pravda!
Nikdy nebudeme dostatočne milovať; ale dobrotivý Boh vie,
z akého prachu nás utvoril, a On nás miluje oveľa viac,
než môže matka milovať svoje dieťa ...
On nám povedal, že toho, kto k nemu príde, nikdy neodmietne.“*

Za Cirkev a jej pastierov

*Z*mierna duša, ktorá sa modlila a v tichosti trpela za posvätenie kňazov, bola blahoslavená Anna Schäffer (1882-1925) z Mindelstettenu (Nemecko). Ako 18-ročná mala ťažký pracovný úraz, obarila si nohy vriacim lúhom a utrpela ťažké popáleniny. Nielenže musela absolvovať viac ako tridsať bolestivých operácií, ale navždy sa musela vzdať aj svojej túžby po misionárskom povolaní. Po počiatocnom ťažkom boji toto veselé a optimistické dievča z Bavorska pochopilo, že misia, ku ktorej ju Ježiš povoláva, je „misia utrpenia“.

*K*edy sa Anny neskôr pýtali, či nikdy netúžila môcť znova vstať a chodiť, s úsmevom odpovedala: „*Dobrý Boh chce, aby som teraz bola chorá, a ja sa riadim jeho vôľou ... Keby som mohla jedným Zdravasom ukončiť svoje utrpenie, ale nebola by to Božia vôľa, neurobila by som to.*“ V jej utrpení ju Pán zahŕňal svojou láskou a útechou.

Počas 25 rokov, ktoré až do svojej smrti strávila na lôžku, sa Anna vyznačovala až obdivuhodnou horlivosťou v modlitbe a horlivosťou za duše. V jednom zo svojich známych videní kľačala pred oltárom v miestnom dedinskom kostole a videla: „... *Vždy keď som prosila za nejakú dušu, vyšiel*

z najsvätejšieho Ježišovho Srdca lúč až na miesto, kde bola tá duša ... Vo vízii som sa modlila: „Môj Ježiš, milosrdenstvo!“ Naraz som bola obklopená mnohými dušami ... a všetky hovorili: „Za mňa tiež!“ Bolo ich tak veľa, že na všetky som ani nedovidela ... Neprestajne som sa modlila: „Môj Ježiš, milosrdenstvo!“

Anna vždy zdôrazňovala: „Modliť sa a trpieť za svätú Cirkev a jej pastierov je pre mňa nadovšetko ... Teraz i potom sa chcem najviac modliť za kňazov!“ Skutočne pochopila, že modlitby a obety kňazskej matky vždy dosiahnu najprednejšie šíky, kde ležia duchovne zranení a zomierajúci kňazi.

Mária Sieler

Keď v tomto vydaní *Vítazstva Srdca* upriamujeme Vašu pozornosť, milí čitatelia, na ženy, ktorým záležalo na posvätení kňazov, potom musíme bezpodmienečne spomenúť Máriu Sieler (1899-1952) zo Štajerska v Rakúsku. Jednoduchú mladú ženu, ktorá skončila len prvý stupeň základnej školy. Bola podceňovaná a je veľmi málo známa; práve preto si zaslúži, aby sme ju a jej kňazsko-materinské poslanie aspoň trochu spoznali.

Prvú veľkú milosť dostalo toto sedliacke dievča už veľmi skoro. Keď ako šesťročná počas modlitby pred vyučovaním zbožne hľadela na kríž, v duši zrazu počula tieto slová: „Pozerať na mňa a zbožne sa modli; potom dospeješ k takej modlitbe, že sa budeš so mnou rozprávať, ako sa medzi sebou rozprávajú ľudia.“

Tým sa pre Máriu začala mystická cesta modlitby a neustále narastajúceho vnútorného dôverného vzťahu s Ježišom. Jej rodina o tom vtedy a ani neskôr nič netušila. Mária bola navonok veselým dospievajúcim dievčaťom, ktoré usilovne pracovalo na rodinnom gazdovstve.

Hoci sa Mária od svojich šestnástich rokov viackrát pokúšala vstúpiť do kláštora, toto želanie sa jej nikdy nesplnilo. Pán mal s ňou iné plány. Do svojho duchovného denníka si poznačila: „Mám Bohu ponúknuť obeť svojho života a dať sa mu celkom k dispozícii.“ V tom čase mala 24 rokov, ale nemala odvalu to urobiť a zdráhala sa, až kým Pán sám nezasiahol:

„7. decembra 1923 ..., keď som prijala sväté prijímanie, mala som neobyčajne silný pocit prítomnosti Pána, ktorý mi hovoril: „Ak sa nechceš premôcť, vyhladám si inú dušu. Mám k dispozícii tisíce iných, ktorým môžem dať svoje milosti.“ Vtedy hneď vyslovila rozhodujúce „Ako ty chceš.“ „Potom som pri oltári Matky Božej všetko zverila Panne Márii a prosila som ju, aby mi pomohla úplne sa odovzdať Ježišovi.“

„Chcem vyliat' úplne nové milosti!“

Od roku 1924 dostávala Mária Sieler od Pána nové mystické milosti; Pán jej stále viac objasňoval to poslanie, ku ktorému ju povolal: „Nanovo chcem v Cirkvi vyliat' Ducha svojho Srdca a ty máš byť mojím nástrojom. Ty mi máš byť obeťou za moju Cirkev, za obnovu kňazstva. Cez teba chcem nechať prúdiť úplne nové milosti pre kňazov, a tým aj pre duše. Obnova bude vychádzať od kňazov a zasiahne všetkých veriacich.“

V 30. rokoch dostala Mária Sieler milosť, aby jasne spoznala plytkosť a úpadok viery: „Medzi učením a praxou vznikla priepasť; štúdium už kňazom nepomáha hlbšie poznať Boha a milovať ho. Kňazi

už neveria vo svoje kňazstvo, pozerajú sa naň čisto prirodzenými očami ako na jedno zo zamestnaní ... Keď vyučujú alebo kážu, nerobia to srdcom; preto sprostredkujú síce poznanie, ale nevzbudzujú tým vieru a nezapaľujú v srdciach lásku.“ Ježiš sa sťažoval: „V kňazoch takmer úplne zanikla ich viera vo svoje osobné kňazstvo.“

Pre Máriu Sieler bolo veľkou útechou to, keď v duchu videla veľký zástup kňazov, ktorí budú raz naplnení Kristovou vierou a Kristovým životom. Videla, že títo vnútorne obnovení kňazi „sa stanú pre Cirkev ‚horčičným zrnkom‘, ‚kvasom‘, ktorý všetko prekvasí. Ježiš začína nebadane, s málom, ako kedysi s apoštolmi, ale ... viera premení každého kňaza a napokon celú Cirkev.“

Duchovné Materstvo pre Cirkev

*K*orunou povolania Márie Sieler bolo jej duchovné materstvo pre kňazov. Napísala o tom: „Spasiteľ mi dal dnes vzácny ... prísľub: Dal ma k dispozícii svojej Cirkvi a kňazstvu ako ‚duhovnú matku‘. Všetky moje obety a utrpenia, všetky vybojované a vytrpené dobrá, morálna dokonalosť, výnimočné a mojej duchovnej úlohe zodpovedajúce zjednotenie s ním, všetko toto – tak mi to dal spoznať – je duchovný poklad pre kňazstvo. Všetko vnútorne vybojované prinesie svoje ovocie v kňazoch. Všetky milosti môjho vnútorného života sú takpovediac vlastníctvom kňazstva. Kňazi z neho môžu čerpať a každý dosiahne u Pána to, o čo ho prosí; lebo tento poklad je zaslúžený – v Kristovi – mojou obetou ... Tak ako matka prenáša svoje schopnosti na svoje potomstvo, tak sa môj vnútorný život, všetky vnútorné milosti a dosiahnuté zjednotenie s Kristom ako dedičstvo prenesie na Cirkev a bude v nej pôsobiť.“

Ježiš zjavoval Márii Sieler stále viac zo svojho vnútorného života a prial si, aby ona vo svojej duši podľa tohto vzoru „žila“ a darovala to kňazom: „V jeho srdci som videla nevysloviteľnú lásku ku kňazom. Potom som videla, ako ma Ježiš postavil medzi seba a kňazov a ako všetka láska a milosti z jeho srdca prúdili do môjho srdca a cez moje srdce do srdc kňazov. Jasne som spoznala, že aj tie milosti, ktoré kňazi neprijímajú alebo ich odmietajú, majú prúdiť späť do môjho srdca, že ich tam mám uchovávať až do okamihu, kým nebudú títo kňazi ochotní ich nanovo prijať.“

Mária Sieler dospela k presvedčeniu:

„Som si istá, že môj život a všetky od Boha obsiahnuté milosti sú určené pre obnovu kňazstva ... Na zvláštny príhovor Panny Márie prúdia tieto nové milosti ku kňazom cez dušu ženy.“ Keď sa spýtala: „Prečo si vybral dušu ženy,“ Ježiš jej odpovedal: „To urobila moja Matka. Ona ako prvá premohla v sebe ľudskú prirodzenosť a urobila ju schopnou prijať Boha.“ A Mária Sieler za to Panne Márii vrúcne ďakovala.

Všetky poklady milostí prechádzajú

cez ruky Panny Márie

*D*o hĺbky spoznala Mária Sieler aj jedinečnú úlohu Panny Márie pri obnove kňazstva: „Mária bola po Synovej smrti Matkou mladej Cirkvi. Ona uviedla prvých kňazov do ducha a podstaty svojho Božského Syna a úplne im sprostredkovala vnútorný život Spasiteľa a posilňovala ich ... Mária je aj záchranou Cirkvi a jej vodkyňou v tomto temnom čase; ona dáva Cirkvi duchovný život, je Matkou ... je sprostredkovateľkou všetkých milostí ... Zdalo sa mi, akoby Mária roztvorila náruč a hovorila: ‚Všetko dostávate na môj príhovor, lebo mne je udelená moc rozdeľovať Cirkvi poklady

milosti.' ... Je to záležitost jej srdca, zastáva sa jej a bojuje za ňu. Aj dnes sa ešte prejaví ako silná žena a svojou hodnosťou a mocou sa ako Spoluvykupiteľka postaví proti skazenému duchu dneška.“ Keďže v tom čase kríza kňazstva, ako ju poznáme dnes, nebola viditeľná a ani predvídateľná, sa zo strany Cirkvi obnova nejavila byť potrebná.

Až do jej náhlej smrti v Ríme v 53. roku života, života plného neistoty, chudoby a zaznávaní, bola jej „životným krížom“ skutočnosť, že síce jasne poznala Ježišove priania a úmysly, no nedožila sa ich cirkevného uznania. Obeta, že nemohla zažiť realizáciu obnovy kňazstva, patrila možno k ceste tejto sväto žijúcej ženy. Nech sa už táto veľká obnova Cirkvi cez obnovu kňazstva uskutoční akokoľvek, Pán už v roku 1944 Márii Sieler prisľúbil: „Posledný a konečný spôsob realizácie si vyhradzujem ako svoje tajomstvo. Moja božská prozreteľnosť všetko zariadi.“

Kardínál a Jeho Matky

Spomenieme tu ďalšie dve príkladné ženy, ktoré tak veľmi formovali kňazský duch obetovania sa, že sa stali duchovnými matkami blahoslaveného mučeníka kardínála Alojza Stepinaca (1898-1960). Prvou je jeho vlastná matka, o ktorej kardínál Kuharić (1919-2002), arcibiskup v Záhrebe, povedal: „Nemôžeme pochopiť Stepinaca a jeho heroický život, ak nepoznáme jeho matku.“

Barbara Stepinacová bola hlboko veriacou manželkou zámožného chorvátskeho vinohradníka a deväťnásobnou matkou; pri všetkej jednoduchosti bola nápadne múdra a inšpiratívna žena. Pri krste svojho syna Alojza 9. mája 1898 (deň po jeho narodení) vo farskom kostole v Krašici slúbila, že sa za svojho syna bude až do konca života denne modliť a trikrát do týždňa postiť o chlebe a vode, aby sa toto jej dieťa raz stalo kňazom. Okrem farára nikto nevedel o tajnom rozhodnutí matky Barbary. Nijako nechcela ovplyvniť svojho syna v slobodnom výbere povolania. 32 rokov verne plnila svoj sľub.

Až v lete 1931 nadišiel šťastný deň, keď Alojz ako novokňaz slávil doma v Krašici svoju primičnú svätú omšu. Vtedy sa farár obrátil na matku Stepinacovú so slovami: „Barbara, teraz sa už konečne môžeš prestať postiť.“ Ona však rozhodne odvetila: „Ale to určite nie! Teraz sa budem modliť a postiť ešte viac, aby sa môj syn stal svätým kňazom.“

Počas nasledujúcich ťažkých rokov, keď sa v Juhoslávii po fašistoch a nacionálnych socialistoch chopili moci komunisti, bola to predovšetkým pevná viera verne sa modliacej matky Stepinacovej, ktorá dodávala svojmu synovi silu a odvahu, aby dokázal odolávať všetkým útokom. V roku 1934 bol Alojz vysvätený za biskupa a stal sa vtedy najmladším biskupom na svete. 80-ročná matka Barbara sprevádzala svojho syna na jeho krížovej ceste, keď bol v roku 1946 zatknutý, obvinený ako nepriateľ ľudu a vlastizradca a vo verejnom procese odsúdený na 16 rokov väzenia a nútených prác. O dva roky neskôr, ešte počas jeho väznenia, Barbara Stepinacová zomrela. Bola nielen jeho telesnou matkou, ale stala sa predovšetkým jeho duchovnou matkou.

Tomuto vernému pastierovi Cirkvi, ktorého bolo vidno v cele vždy s ružencom v ruke, daroval Boh výnimočným spôsobom ešte aj inú duchovnú matku. Stala sa ňou Mária Bordoni (1916-1978), ktorá ako zakladateľka Inštitútu *Mater Dei* žila vtedy so svojimi sestrami v Castelgandolfe pri Ríme. Veľká a zároveň skrytá mystička, ktorú medzičasom Cirkev vyhlásila za Božiu služobníčku, bola celkom preniknutá kňazským duchom a chcela sa obetovať za klérus. Často sa v noci modlila za Cirkev, za Svätého Otca, za kňazov a prenasledovaných kresťanov. Jej duši sa často prihovárala Panna Mária a veľakrát v noci uviedla Máriu Bordoni bilokáciou do biednych oblastí a v čase ko-

munizmu aj do krajín východného bloku, aby tak táto žena prinášala útechu trpiacim vo väzniciach a v pracovných táborech. Ako nám v marci 2010 osobne potvrdili sestry Inštitútu, Mária Bordoni v bilokácii navštívila aj väzneného kardinála Stepinaca: Panna Mária jej ukázala vo väzení istého kňaza, ktorý sedel na stoličke. Hlboko naklonený, ruky opreté o kolená, v prstoch sa mu posúval ruženec. Modlil sa. Tu Matka Božia povedala Márii Bordoni: „*Vidíš tohto môjho milovaného syna? Veľmi trpí. Veľa sa modlite za tohto môjho milovaného syna. Volá sa Alojz Stepinac.*“

Keď pápež Ján Pavol II. v roku 1997 v Chorvátsku blahorečil biskupa mučeníka, sestry Márie Bordoni v Castelgandolfe si spomenuli, že z písomných pozostalostí a z ústneho podania ich zakladateľky toto meno už poznajú. Pri bádaniach a hľadaní v duchovných poznámkach potom skutočne našli potvrdenú „návštevu útechy“ Márie Bordoni u kardinála Stepinaca.

Alojz Stepinac bol aj po prepustení ešte deväť rokov v domácom väzení vo svojej rodnej dedine, kde ho prísne strážilo 30 mužov. Zomrel v roku 1960 so slovami odpustenia tým, ktorí mu ukrivdili.

Vedomé „áno“ ťažko chorej ženy

*I*nú ženu, ktorá zo svojho utrpenia urobila tichý, ale vedomý dar pre kňazov, spoznali dve z našich sestier v Čechách. Páter Florian Maria a páter Alain Marie boli v Kláštore Božieho milosrdenstva v Nových Hradoch vysvätení za kňazov a naše sestry boli pri tejto príležitosti ubytované v dome jednej miestnej rodiny. A práve tu zažili čosi veľmi dojímavé.

Stará mama Adela prekonala pred pätnástimi rokmi mozgovú porážku a odvtedy bola odkázaná na pomoc a opateru. Už desať rokov táto babička nevedela rozprávať a sedem rokov len podriemkala, bola v stave podobnom spánku.

A hoci chorá nereagovala, len so zavretými očami nehybne sedela na vozíku, sestry jej rozprávali o kňazskej vysviacke. Nakoniec sa spýtali tejto zdanlivo apatickej ženy: „*Adela, boli by ste ochotná modliť sa a obetovať svoju ťažkú chorobu za oboch novokňazov?*“ Tu úplne neočakávane starká otvorila oči a viackrát zreteľne prikývla. Keď sestry zopakovali svoju otázku, aby si boli isté, či ich Adela naozaj správne pochopila, pokúšala sa dokonca odpovedať, no hlas jej zlyhal. Rodinní príslušníci nemali slov. Za celý čas jej choroby nezažili u nej podobnú reakciu.

Bohom darované priateľstvo

*N*ezriedka dostávajú sestry nášho spoločenstva Rodiny Panny Márie otázku: „*Čo je podstatou vašej spirituality?*“ Naše misionárky zdôrazňujú lásku k Najsvätejšej Eucharistii a k Panne Márii a potom ešte dodajú: „*Všetky naše modlitby, radosti a každodenné malé obety, naše poslanie a úlohy, ktoré nám Boh zveril, darujeme Bohu na úmysel posvätenia kňazov. Takto – celkom v skrytosti – chceme pre kňazov sprostredkovať milosti, a tak sa duchovne stať ich matkami.*“

Ľudia často prekvapene skonštatujú: „*To je pekné, ale o takomto materstve sme ešte nikdy nepočuli.*“ Podobne to bolo aj v prípade jedného pátra františkána, ktorý sa stal dobrým priateľom nášho spoločenstva ešte na začiatku nášho pôsobenia v mestečku Civitella. Sestra Michaela rozpráva:

„*V roku 1994 sme prišli do mesta Civitella v Abruzzene, kde nám hneď od začiatku pomáhali svojimi radami i konkrétnymi skutkami tamojší františkáni. Raz pred Vianocami ma jeden starší františkán (mohol mať okolo šesťdesiatky) ochotne sprevádzal do kvetinárstva. Cestou sme sa napriek mojim slabým znalostiam taliančiny rozprávali a ja som si myslela: *To je ale skromný a veselý františkán!**“

Keď mi páter Ulderico, tak sa volal, počas rozhovoru povedal: *„U nás v kláštore robí každý všetko,“* spýtala som sa ho: *„A ako sa volá váš predstaviteľ?“* On mi jednoducho odpovedal: *„To som ja.“* Nato sme sa obaja rozosmiali. To bol začiatok tohto Bohom darovaného priateľstva.

P. Ulderico sa potom často zastavil u nás v Casa San Giuseppe a vždy nám priniesol niečo dobré do kuchyne: ovocie, chlieb alebo iné dobré veci. Zvlášť si cenil, keď sme na chvíľu vyšli do záhrady, spolu sa pomodlili a porozprávali o niečom peknom z našej spirituality. Raz sa ma celkom neočakávane – on, rehoľník z mužského kláštora – počas jedného rozhovoru spýtal: *„Čo je vlastne najpodstatnejšou úlohou vás sestier v tomto bratskom dome?“*

Tak som mu začala rozprávať o kňazskom materstve. S prekvapením som si všimla, ako táto duchovná skutočnosť P. Ulderica oslovila, totiž že dokonca aj mladá, len 25-ročná sestra ako ja sa môže stať duchovnou matkou kňazov. Jeho duša to intuitívne pochopila. Vo svojom vnútri vďačne našiel to, čo mu už desaťročia chýbalo. *„Počas môjho štúdia v seminári,“* zveril sa mi, *„sme boli celkom inak formovaní. Žena bola pre nás kňazov považovaná za veľké nebezpečenstvo, ktorému sme sa mali čo najviac vyhýbať.“*

Teraz som zažila, ako tento zrelý kňaz svoj postoj zmenil. Mňa samotnú prekvapilo, ako dobre on sám pochopil ducha kňazského materstva a s akou pokorou mi často hovoril: *„Prosím, modli sa za mňa!“*

*H*oci P. Ulderica neskôr preložili do iného kláštora pri mori, nám ani táto vonkajšia vzdialenosť neprekážala žiť vzájomnú vnútornú jednotu ešte ďalších päť rokov. Keď ochorel na rakovinu, navštívila som P. Ulderica v nemocnici krátko pred jeho smrťou. Bol už úplne vychudnutý. Len čo som vošla do jeho izby, od radosti sa rozplakal. Tu neboli potrebné už žiadne slová. Vnútorne pobádaná som ho poprosila o svätú spoveď. Táto kňazská služba bola pre mňa „darčekom na rozlúčku“ od pátra Ulderica.

O dva dni neskôr som sa počas púte v Assisi na hrobe sv. Františka modlila za jeho duchovného syna a prosila som ho, aby ho už čoskoro priviedol k Bohu. A naozaj, po návrate z Assisi sme sa večer dozvedeli, že dobrý P. Ulderico práve v tento deň odišiel domov – do neba.“

Ovocie poklony

*K*ongregácia pre klérus hodnotnou brožúrkou *Eucharistická poklona za posvätenie kňazov a duchovné materstvo* povzbudzuje veriacich na celom svete, aby sa eucharistickou poklonou pred najsvätejšou Oltárnou sviatosťou viac zasadzovali za kňazov a za kňazské povolania. Robí tak v Roku kňazov, ktorý 19. júna 2009 vyhlásil pápež Benedikt XVI.

Keď sa Svätý Otec o tom dozvedel, s radosťou udelil svoje apoštolské požehnanie všetkým, ktorí sú do tejto iniciatívy zaangażovaní.

Z poverenia Kongregácie pre klérus vydala organizácia *Kirche in Not*, pôsobiaca na celom svete, túto brožúрку doplnenú mnohými farebnými obrázkami. Mnohé dojímavé príbehy z dejín Cirkvi nám v nej ukazujú, ako sa prostredníctvom modlitby, odovzdanosti a obety za posvätenie kňazov stali ženy duchovnými matkami.

Brožúra vyšla v mnohých jazykoch, ako napríklad po taliansky, anglicky, francúzsky, španielsky, japonsky, rusky, portugalsky, nemecky, maďarsky.

V slovenčine ju vydal Spolok svätého Vojtecha pre Komisiu pre klérus pri KBS, pod vedením Mons. Viliama Judáka. V prípade, že máte o túto brožúru záujem, môžete sa obrátiť aj na našu redakciu. S radosťou Vám ju sprostredkujeme.

V liste kňazom sveta, ktorý 9. decembra 2009 zverejnila Kongregácia pre klérus, sa píše: „V tomto Roku kňazov slávi Kongregácia pre klérus každý prvý štvrtok v mesiaci ... so začiatkom o 16.00 hod. eucharisticko-mariánsku hodinu pre kňazov a s kňazmi v Bazilike Santa Maria Maggiore v Ríme. S radosťou sem prichádza veľa ľudí, aby sa spolu s nami modlili.“

Od októbra je každý prvý štvrtok v mesiaci – teda v kňazský štvrtok – bazilika počas každej poklony až do posledného miesta obsadená. Z mnohých rádov a seminárov prichádzajú sestry, kňazi a seminaristi, aby sa pred slávnostne vyzdobenou monštranciou spolu s rodinami, manželskými párami, pútnikmi, s mladými aj starými – ako jedna veľká ‚medzinárodná rodina‘ – modlili za kňazov a prosili o kňazov.

Dokonca benediktínky, ktorých hlavným poslaním je modliť sa za kňazov, dostali povolenie opustiť klauzúru práve na túto hodinu, len aby sa mohli zúčastniť na tomto stretnutí hlbokjej modlitbovej atmosféry. Aj Rádio Mária celkom zámerne prenáša túto hodinu poklony s meditáciami a hudbou, aby sa aj veriaci, chorí, starí, postihnutí, ktorí do Ríma nemôžu prísť, mohli duchovne s ostatnými zjednotiť prostredníctvom rozhlasu.

Bianko šek pre Ježiša

V roku 1988 bol Joachim kardinál Meisner menovaný pápežom Jánom Pavlom II. za arcibiskupa Kolína. S ťažkým srdcom opustil svoju berlínsku biskupskú rezidenciu, kde ako pastier niesol zodpovednosť za kresťanov tak v západnom, ako i východnom Berlíne a jeho okolí.

Hoci deň pred svojou kňazskou vysviackou dal Bohu prostredníctvom ‚bianko šeku‘ plnú právomoc disponovať s jeho životom, bol týmto menovaním veľmi prekvapený. Avšak v dôvere, že ho Boh vedie, prebral novú diecézu, v ktorej až dodnes odvážne a nekompromisne zastáva pravdy katolíckej viery.

Je osobným priateľom pápeža Benedikta XVI., a ten má v ňom vernú oporu.

Švedkovia viery, ktorí poznačili môj život

Už z detstva mal Joachim Meisner skúsenosti s tým, koľko odvahy a námahy si vyžaduje nekompromisné zastávanie katolíckej viery. Joachim mal iba dvanásť rokov, keď spolu so svojou matkou a tromi bratmi v roku 1945 utekali z mesta Vroclav a následne sa usadili v malej dedinke v durínskej diaspóre. Matka bola sama, otec im padol vo vojne. Arcibiskup si ešte veľmi dobre pamätá na tieto roky svojho detstva: „Naša mama bola pekná ako obrázok ... Táto krásna a šľachetná žena drela každý týždeň celý jeden deň v práčovni, aby nám deťom pomocou tých najprimitívnejších prostriedkov vyprala a vyčistila šatstvo. Počas ostatných dní chodila pracovať, aby zarobila na nevyhnutné živobytie.“

Žila „... ďaleko od rodiny, život, keď musela svojim štyrom deťom zastat' otca a súčasne matku. Jej

činnorodá viera, obetavosť a pevná nádej určite tvorili pozadie, na ktorom mohlo dozrievať moje povolanie. Ďalej než moja matka som to vo svojom doterajšom živote viery doposiaľ nedotiahol!“

S veľkou vďačnosťou si kardinál Meisner spomína aj na kresťanov z diaspóry, od ktorých sa na svojej kňazskej ceste veľmi veľa naučil. Miestny kňaz spravoval 30 obcí, a tak museli veriaci často zdolaávať veľké vzdialenosti, aby sa mohli zúčastniť na svätej omši: „Do susednej dediny to bolo sedem kilometrov. Cestou tam aj späť sme sa modlievali ruženec alebo krížovú cestu a hovorili sme o viere, Cirkvi a svete. A pri tomto putovaní som sa naučil modlitbu ruženca a krížovej cesty; ešte dnes patria obidve tieto modlitby k základnej zložke môjho života viery... Zo svedectva viery mužov a žien našej farnosti v tejto diaspóre čerpám dodnes. Toto svedectvo súčasne tvorí základ, na ktorom ako arcibiskup a kardinál stojím.“

Bol tu napríklad dobrý dedko Elsner, ktorý svojím príkladom naučil deti a mladých, akú nesmier- nu hodnotu má Najsvätejšia sviatosť. V lete či v zime, podopierajúc sa o svoju palicu, meral dlhú cestu na svätú omšu do susednej dediny. Raz ho našiel mladý Joachim ležať v bezvedomí na snehu. Cestou do kostola sa pošmykol a pri páde dostal otras mozgu. Títo „svedkovia viery mojej farnosti z diaspóry ... boli tlmočníkmi môjho povolania ku kňazstvu.“

V roku 1946 bol odsúdený chorvátsky arcibiskup Alojz Stepinac v Záhrebe za vlastizradu. Dokonca aj vo vtedajšej NDR vzbudil tento škandalózný verejný proces cirkevného hodnostára veľkú pozornosť. O tri roky neskôr sa uskutočnil verejný proces arcibiskupa a prímasa Maďarska Jozefa kardinála Mindszentyho. 16-ročného Joachima Meisnera sa tieto procesy hlboko dotkli. Ešte si to dobre pamätá:

„Hoci som všetko mohol sledovať len z komunistických novín, v ktorých títo hrdinovia viery boli odsudzovaní ako kontrarevolucionári, fašisti a špióni Vatikánu, pre mňa boli – práve preto – žiarivými príkladmi viery a pravými svedkami Ježiša Krista. Dodnes prechovávam vo svojom srdci veľkú úctu voči týmto biskupom – mučeníkom.“

Vtedy si Joachim vystrihol z komunistického časopisu fotografie kardinála Stepinaca a Mindszen- tyho, sediacych na lavici obžalovaných, a nalepil si ich nad posteľ. „Obaja títo biskupi boli pre mňa ako ohnivé stĺpy, sprevádzajúce Izraelitov počas ich putovania púšťou, ktoré mňa v čase vtedajších ťažkých pomerov s istotou viedli ku kňazstvu.“

Tu som, Pane

Po štúdiu filozofie a teológie v Erfurte prijal Joachim Meisner 22. decembra 1962 kňazskú vysviacku. V predvečer tohto veľkého dňa myslel na to, ako o pár hodín slávnostne vysloví pred biskupom a spoločenstvom veriacich svoje „Adsum! – Tu som, Pane!“

Áno, chcel byť skutočne pripravený na všetko. V obave, že by v rozhodujúcom okamihu nedokázal v rozrušení vysloviť v plnej sústredenosti svoje áno, rozhodol sa vyjadriť Bohu svoju úprimnú úplnú odovzdanosť už večer predtým.

„Zobral som čistý lístok,“ hovorí kardinál, „napísal naň miesto a dátum: Erfurt 21.12.1962, podpísal som sa a nechal som voľný riadok, do ktorého sa zvyčajne píše peňažná čiastka, a modlil som sa: ‚Pane, idem, kam ty chceš: do durínskej diaspóry, do Rhönu alebo Eichsfeldu.‘ Ale na to, že Božia Cirkev je väčšia než diecéza Erfurt, som vtedy nemyslel. To, že ma Boh jedného dňa pošle do Berlína alebo Kolína, som netušil a som tomu rád. Pretože neviem, či by som inak vtedy nabral odvahu vystaviť Pánovi bianko šek.“

Prvé prekvapenie „splátky“ svojho bianko šeku zažil novokňaz hneď po vysviacke, keď dostal miesto

kaplána do Farnosti sv. Egídia v Heiligenstadte (vtedy NDR) ku kňazovi, „ktorého som poznal ako ťažko chorého, poznačeného Alzheimerovou chorobou. A predsa sa dalo vytušiť vyžarovanie a veľkosť tohto Bohom omilosteného kňaza.“ (porov. VS č. 66)

Jeden zo spolubratov vyjadril súcit s mladým kaplánom Meisnerom: „... pretože od tohto kňaza sa v pastorácii nedá naučiť nič alebo len veľmi málo.“ Avšak opak bol pravdou. „Už po pár týždňoch som cítil, že u neho som sa mohol naučiť práve tomu, na čo u mnohých moderných duchovných natrafíte len zriedka: hlbokoj a samozrejmej identite s Cirkvou a temer mystickému spojeniu s Kristom skrze vieru.“

Keď sa potom tento kňaz musel kvôli chorobe zrieknuť úradu farára, „bol vedený tmavou nocou postupujúcej Alzheimerovej choroby. Iba sám Boh vie o veľkosti a pevnosti ich vzájomného vzťahu v tomto čase. To, že som mohol zažiť takéhoto kňaza ako svojho prvého farára, ktorý ma v mojom povolaní upevnil a spravil istejším, považujem za najväčšie milosti, ktoré som počas svojho kňazského života prijal. Vďaka jeho príkladu som o mnoho rokov neskôr napísal do svojho biskupského znaku slová z Druhého listu Korintňanom: ‚Spes nostra firma est pro vobis‘ – ‚Naša nádej, vzhľadom na vás, je pevná.‘“

Joachim kardinál Meisner je na základe vlastnej skúsenosti hlboko presvedčený o tom, že povolania k životu zasvätenému Bohu sú predovšetkým plodom modlitby a žitého príkladu. Preto založil 11. júna 1999 modlitbové spoločenstvo ‚Rogamus – Prosmé‘.

Starý alebo mladý, chorý či zdravý, každý sa môže stať jeho členom, ak sa zaviazá, že sa bude denne modliť za kňazské a rehoľné povolania, ako aj za povolania diakona či za povolania života zasväteného Bohu. Svojou modlitbou členovia spoločenstva podporujú duchovné povolania a pomáhajú vo vlastnej rodine a farnosti vytvárať atmosféru, kde v bezpečí a slobode môžu tieto povolania rásť.

Citáty boli prevzaté: Joachim Kardinal Meisner, *Worte belehren, Beispiele reißen mit!*
In: M. Müller (Hrsg.), *Wenn Gott ruft ...*, 23 *Berufungsgeschichten*, Aachen 1997, S.190-210. Joachim kardinal Meisner, *Kázeň na spomienkovú bohoslužbu za pátra Werenfrieda von Straaten 22.januára 2005 v Dóme v Kolíne.*

Úplná odovzdanosť ma naplňa

P. Ansgar Wucherpfennig SJ učí ako profesor novozákonnej exegézy na Filozoficko-teologickej vysokej škole Sankt Georgen vo Frankfurte nad Mohanom.

Je nielen šťastným kňazom, ale celým srdcom je i synom svätého Ignáca.

No nebolo to vždy tak. Pred niekoľkými rokmi prešiel tento jezuita hlbokou krízou povolania, ktorá ho priviedla takmer k tomu, aby – ako sa vraví – svoje kňazstvo i vedu zavesil na klinec. Ako k tomu došlo a čo ho zachránilo, o tom hovorí sám.

Narodil som sa v roku 1965 v Hannoveri v Nemecku a vyrastal som v rodine, ktorú môžeme nazvať dobrou katolíckou rodinou. Od mojej starej mamy som sa naučil modlitbu ruženca a naši rodičia nám vštepovali lásku k Cirkvi. To potrebovalo odvalu, pretože v severnom Nemecku sme ako katolíci žili v

diaspóre. Naši susedia a priatelia zo školy boli takmer všetci evanjelikmi, no len málo ich bolo veriacich. Už ako mladého chlapca ma upútal život môjho strýka kňaza. Bol farárom v jednom mestečku neďaleko Brém. Každá návšteva u neho bola pre mňa sviatkom. Dobre si pamätám, aký šťastný a naplnený som sa vracal domov zo svojich pastoračných návštev vo väzení. Vtedy to bolo pre mňa jasné: Aj ja sa raz chcem stať kňazom.

Preto som sa rozhodol pre humanitné gymnázium, kde som sa učil latinčinu a gréčtinu. To budeš potrebovať pre svoje teologické štúdiá, vraveli mi rodičia. A v mojej terajšej práci so Svätým písmom mi to naozaj veľmi pomáha.

Keď som mal asi 13 – 14 rokov, zmenili sa moje ideály, a tým aj moje predstavy o povolání a plány do budúcnosti. Mojm veľkým priáním bolo odrazu študovať hudbu a divadelnú vedu. Pán však predsa len našiel cestu, aby mi pripomenul moje pravé povolanie. Na vojenskej službe som bol konfrontovaný so spôsobom života, ktorý mi bol úplne cudzí: kamaráti, ktorí sa opíjali do nemoty a ktorí si nechceli nič začínať s Bohom a často nevedeli ani to, čo robiť s vlastným životom. Bývali sme však v spoločných kasárňach. Tu som si opäť uvedomil všetky hodnoty, ktoré boli v našej rodine také samozrejmé. A to ma znovu priviedlo späť k môjmu pôvodnému oduševneniu: Viera sa v mojom živote znovu stala dôležitou.

Veľký entuziazmus sprevádzal moje štúdium u jezuitov v Sankt Georgen, kde mi poskytli vynikajúce vedecké vzdelanie. Naši predstavení však často predpokladali, že vo vlastnom duchovnom živote sa vyznáme sami.

Pritom aj naše štúdium spadalo do obdobia krízy 80. rokov. Veľa sme študovali, ale v skutočnosti sme nečerpali z prameňov viery: zo svätej omše, z poklony, z modlitieb chvál a zo zdravej úcty k Panne Márii. Ani liturgia sa pre nás nemohla stať slávnostným prežívaním. ‚Moderné‘ experimenty boli na každodennom poriadku: kresťanské slávenie paschy namiesto svätej omše a článok z novín namiesto biblického čítania. Ale ja som bol ‚smädný‘, túžil som dostať viac ‚duchovného pokrmu‘, a preto som vstúpil k jezuitom.

Po noviciáte a dvoch rokoch práce s mladými sa mi vážnejšie vynárala otázka, či zostanem pri práci s mladými, alebo či mám začať so štúdiom biblickej vedy. Môj provinciál rozhodol; mám začať so štúdiom novozákonnej exegézy. Srdcom som bol síce viac pri Starom zákone, a tak som bol najprv sklamaný. Ale dnes môžem povedať: bolo to jedno z najšťastnejších rozhodnutí, ktoré za mňa urobili predstavení. Ináč by som totiž nikdy nemohol tak dobre spoznať Ježiša a plnosť jeho života, ako som ho mohol spoznať prostredníctvom mojej vedeckej práce a ako ho dodnes denne nanovo spoznávam.

 roku 1997 som bol vo Frankfurte vysvätený za kňaza. Počas písania mojej dizertačnej práce som prevzal dušpastiersku činnosť v malej obci pri Würzburgu. Po dokončení dizertácie som prišiel do Frankfurtu, začal som vyučovať a zároveň som písal habilitačnú prácu. Využil som každú voľnú minútu na prácu a nevšimol som si, že mi na modlitbu nezostával skoro žiaden čas.

Vnútorne som bol stále smutnejší a unavenejší, nevidel som žiaden zmysel vo svojej práci, len som behal od jedného stretnutia na druhé a v myšlienkach som bol častejšie pri istej mladej rehoľnej sestre než pri ľuďoch, ktorým som sa mal venovať. Fyzicky som bol vyčerpaný. Aj slávenie svätej omše a modlitba znamenali pre mňa v tomto období viac-menej len povinnosť, než aby som bol aj srdcom pritom. Tak to šlo skoro počas celého semestra a nakoniec som sa pomaly dostal k úvahám, že sa vzdám kňazstva a aj vede sa otočím chrbtom.

V takomto stave som prišiel na jar 2006 do Ríma do Biblického inštitútu jezuitov. Napriek mojej kríze ma napadla myšlienka nosiť počas prednášok košeľu s kolárom a takto zviditeľniť svoje kňazstvo pred študentmi. Ale keďže som sa pritom sám necítil dobre, po vyučovaní som si ju dal dolu a obliekol som si pulóver. Moji študenti to považovali za zvláštne a pýtali sa ma na to. Rozhovory

s viacerými priateľmi a mnohé úvahy ma nakoniec priviedli k tomu, aby som svoje kňazstvo ‚nevyzliekal‘ vždy vtedy, keď sa mi to práve nehodí. To bol rozhodujúci krok k môjmu ‚obráteniu‘, k naplnenému a šťastnému životu kňaza.

Keď som sa vrátil späť do Nemecka, porozprával som jednej známej o svojom rozhodnutí s očakávaním, že ma za to pochváli. Ale ona ním vôbec nebola nadšená, len mi povedala: *‚To je len vonkajšok. To, čo tu skutočne chýba, je aj vnútorná obnova.‘*

Vystihla podstatu, pretože hoci mi toto vonkajšie gesto dávalo novú silu, v skutočnosti tým kríza ešte nebola prekonaná.

Vtedy ma niekto upozornil na spisy sv. Grignona o zasvätení Panne Márii. Vzal som knihu, zhltol som ju jedným dychom a urobil som si 33-dňovú prípravu na zasvätenie Panne Márii. Potom bolo moje srdce naplnené novou radosťou z toho, že som jezuitom a kňazom.

Prvého októbra, na sviatok sv. Terézie z Lisieux som po prvýkrát zasvätil Panne Márii svoje kňazstvo a svoj rehoľný život jezuitu. Sformuloval som si vlastnú modlitbu odovzdanosti, do ktorej som napísal všetko, čo je dnes pre mňa podstatné a dôležité ako prameň môjho kňazského života: poklona, čítanie Svätého písma a modlitba s Máriou, zvyčajne ruženec. Pretože kto žije pre Ježiša, musí si nájsť čas na modlitbu a byť s Ježišom sám. Až z tohto dostávam každodenne novú silu žiť podľa evanjeliových rád, predovšetkým žiť čistotu. To dokážem totiž len vtedy, keď cítim, ako veľmi ma Božia láska nesie.

*D*nes môžem povedať: Ako jezuita mám rád svoj život, moju kňazskú službu, predovšetkým spovedanie, kázanie a štúdium Svätého písma. Časom som znovu pochopil, v čom spočíva pravé kňazstvo: zjednocovať sa s Ježišovým Srdcom a s jeho pomocou sa snažiť žiť milosrdenstvo. To, samozrejme, zahŕňa triezvu ochotu brať na seba spolu s ním kritiku, vnútorné skúšky a predovšetkým opakovaně množstvo unavujúcej práce všedného dňa. A práve táto unavujúca práca všedného dňa je možno to najnamáhavejšie v tom, aby si človek uchoval trpezlivosť a radosť aj v suchopárnosti všedného dňa. Ale jedno mi zostalo: nevyсловiteľná vďačnosť a radosť z môjho povolania.

Otče, do tvojích rúk ...

Kňaz a dokonca aj biskup, ktorý berie vážne svoju zodpovednosť, čoskoro zistí, že úloha, ktorá mu je zverená, ďaleko presahuje jeho sily a schopnosti. Najväčšie pokušenie spočíva potom v tom, že úspech kňazského pôsobenia chceme merať podľa vonkajších aktivít. Ježiš nám však ukazuje jasne: Božie kráľovstvo sa nebuduje v prvom rade prostredníctvom viditeľných aktivít, ale odovzdanosťou do vôle nebeského Otca a láskyplným prijatím všetkého, čo nám On dáva alebo berie.

J. E. Mons. Salvatore Boccaccio (1938-2008), bývalý biskup diecézy Frosinone pri Ríme, hlboko pochopil túto pravdu a príkladne ju žil. Hlavne počas posledných dvoch rokov života, ktoré boli poznačené ťažkou chorobou, sám skúsil, akým plodným sa pre jeho poslanie pastiera a otca stalo s láskou prijaté a obetované utrpenie.

Už ako dieťa spoznal Salvatore chudobu a smrť, pretože cez vojnu prišla jeho rodina o majetok a o jediná dcéru; to vnímal Salvatore počas celého svojho života s veľkou bolesťou. Táto bolestná skúsenosť ho urobila mimoriadne citlivým voči chudobným a malým. Neskôr pôsobil ako kňaz v rôznych farnostiach na okraji Ríma. Pritom sa vždy výnimočne staral o väzňov, drogovu závislých, opustených a odvrhnutých. Po vymenovaní za biskupa mu jeho farníci darovali auto a on ho po týždni predal, aby získanými peniazmi mohol pomôcť istej rodine, ktorá pri požiari prišla o svoju firmu. Jeho sekretár nám rozprával, že mu biskup pravidelne nechával odkaz: „Dnes príde Ježiš na obed!“ Don Sergio už vedel, že Mons. Boccaccio tým myslel väzňov. Väzni, ktorí raz či dvakrát do mesiaca mohli na jeden deň opustiť väzenie a nemali rodinu ani priateľov, boli v kúrii vždy srdečne vítaní ako doma. Keď pápež Ján Pavol II. v roku 2001 navštívil diecézu Frosinone, očakával ho biskup Boccaccio s dojímavým darčekom na privítanie: Pre biednych vo svojej diecéze otvoril päť domov lásky k blížnemu. Hoci si Svätý Otec tento darček nemohol zobrať so sebou do Vatikánu, aj tak mu jeho priateľ väčšiu radosť nemohol urobiť.

Jeho „recept“

Niekoľko mesiacov pred svojou smrťou prezradil biskup v jednom liste adresovanom veriacim diecézy tajomstvo svojho srdca: „Vždy – ako veriaci, ako kňaz a ako biskup som túžil žiť úplnú odovzdanosť do Božej vôle, byť ako dieťa, ktoré sa s dôverou odovzdá do náručia svojho otca. To bolo a to aj je úsilie celej mojej existencie.“ Hoci mal Salvatore Boccaccio doktorský titul a pôsobil ako radca vo viacerých pápežských kongregáciách, vo svojom srdci zostal veľmi jednoduchým. Svoje Vyznanie viery formuloval ako modlitbu, ktorú sa modlil často a učil ju všetkých, ktorí sa zverili jeho duchovnému vedeniu. Túto modlitbu nazýval svojím receptom: „Boh je môj otec. Až pochabo ma miluje a robí pre mňa

úžasné veci. Spolieham sa na neho a celkom a úplne sa mu odovzdávam. Preto chcem veriť, že všetko, čo by sa kedykoľvek stalo, či sa mi to zdá pekné alebo strašné, je mimoriadnym a nežným prejavom jeho lásky ku mne; a ja hovorím: „Ďakujem, ocko!“

Naplnený touto dôverou si ako motto pre svoj biskupský úrad zvolil Ježišove posledné slová na kríži, ktorými Pán Ježiš vyjadril svoju úplnú odovzdanosť Otcovi: „*In manus tuas domine – do tvojich rúk, Otče, porúčam svojho ducha.*“

In manus tuas – ďakujem, ocko!

*V*o veku 68 rokov biskup ťažko ochorel, problémy s chrbticou ho na dva roky pripútali na lôžko a na vozík. To bolo pre tohto aktívneho muža veľkou výzvou. Svojim kňazom z nemocnice napísal: „*Počas týchto mesiacov, keď som nemohol aktívne vykonávať svoju pastoračnú službu, strávil som väčšinu času cez deň v modlitbe. Pritom som očami svojho srdca videl každého jedného z Vás, Vaše tváre a Vaše apoštolské úlohy. Týmto spôsobom som slúžil našej Cirkvi a takto som mal aktívnu účasť na Vašich námahách; veď my všetci žijeme jedno jediné kňazstvo. Dnes znovu opakujem svoju úplnú odovzdanosť do Božej vôle: in manus tuas – do tvojich rúk, Otče.*“

*K*edže on sám dôveroval nebeskému Otcovi ako dieťa, mohol byť pre svoje stádo a predovšetkým pre kňazov svojej diecézy skutočným otcom. Aj v nemocnici mal vo dne v noci zapnutý mobil, aj takto chcel byť svojim kňazom neustále k dispozícii.

Tri týždne pred svojou smrťou sa napriek tracheotómii prihovril niekoľkými slovami svojej milovanej duchovnej rodine, spoločenstvu Nuovi Orizzonti. Tieto slová vyjadrujú jeho odovzdanosť a jeho zápasy, ale predovšetkým jeho presvedčenie o plodnosti životnej obety.

„*Spolu s vami všetkými som chcel prijať Božiu vôľu. V žalmoch často čítam: ‚Pán ma ťažko skúšal, no nevydal ma smrti.‘ Musím úprimne povedať, že pre mňa, ako hovorí svätý Pavol, by bola smrť víťazstvom, pretože niekedy už nevládzem. No táto skúsenosť ma priviedla k plnosti slov ‚in manus tuas – do tvojich rúk, Otče‘, tých slov, ktoré som si v roku 1987 – nič netušiac – vybral za motto môjho biskupského úradu. Vtedy som si myslel, že ‚vložiť sa do Pánových rúk‘ znamená: ‚Ježiš, tu som. Idem s tebou. Milujem ťa a chcem prinášať tvoju lásku všetkým ľuďom.‘*

Celý obsah významu týchto slov odovzdanosti ‚in manus tuas – do tvojich rúk, Otče‘ dosiahol až teraz svoj podstatný vrchol. No chápem, že tu stojím len na začiatku.

Ako to prežívam? Žijem v istote, že Boh je môj Otec, ktorý ma miluje a robí pre mňa úžasné veci. Každý deň cítim, že sa mám Pánovi celkom odovzdať. Dnes mám silu, a tak to chcem celkom urobiť, pretože Boh je Láska. È un papà, On je Otec, ktorý sa stará o svoje deti. Aj keď sú niekedy okolnosti, cesta a konanie tohto Otca nepochopiteľné, On je aj tak mojím Otcom! Jemu sa celkom odovzdávam. Jemu chcem úplne patriť.

Uvedomil som si, že počas týchto posledných dvoch rokov ‚agónie‘ – ak to trochu prehnane môžem takto vyjadriť – som bol pre moju diecézu osožnejší a mojím kňazom som mohol dať viac než za 18 rokov aktívnej biskupskej služby.

A som presvedčený, že vy ako moje duchovné deti dostanete odo mňa viac duchovnej pomoci, keď prežijem svoj deň na druhom poschodí tejto katedrály v ulici Via Monte Bellini (v nemocnici), na katedre (biskupskom stolci), ktorou je môj vozík.“

„*In manus tuas – do tvojich rúk, Otče; grazie, papà!*“ S týmito slovami zomrel biskup Boccaccio 18. októbra 2008, hneď po modlitbe ruženca a po modlitbe pri zomierajúcom, ktoré sa pomodlil

jeho duchovný otec. So svojím pastierom sa prišlo rozlúčiť viac ako 8000 veriacich, mnohí sa s ním lúčili so slzami v očiach.

Taliansky denník *Il Messagero* o jeho pohrebe 22. októbra 2008 napísal: „*Rakva stojí v strede kostola, na stupňoch schodov katedrály biskupi a kňazi v liturgických odevoch, dookola ostatní ľudia. Posledný akt v pozemskom živote Mons. Boccaccia tak vyjadril jeho ideál Cirkvi: všetci spoločne, biskup, kňazi a laici sú ochotní slovami a svojím životom svedčiť o Evanjeliu. A v prvom rade medzi veriacimi chorí, poslední, chudobní, pre ktorých mal don Salvatore vždy miesto na svojom biskupskom stolci, aby tak Cirkvi svojej diecézy ukázal smer. A práve títo chorí ako prví nahlas a dlho volali:*

„Don Salvatore, don Salvatore ...“; ich volanie sprevádzal veľký aplauz. V mnohých ľuďoch znovu ožilo dojatie, ktoré sprevádzalo pohreb pápeža Jána Pavla II.“

Medzičasom sa už oficiálne začal zhromažďovať materiál na blahorečenie biskupa Boccaccia.

Toto je moje misijné územie

Naše spoločenstvo dostalo v tomto Roku kňazov veľkú milosť – troch novokňazov.

No pre nás to znamenalo aj priniesť osobitú obeť

a darovať Pánovi jedného z našich 44 kňazov: 11. januára 2010 zomrel

vo veku 48 rokov náš drahý P. Johannes Franz Kirchner

z tirolského Niederndorfu (Rakúsko), ktorého sme volali podľa jeho patróna,

svätého Jána Nepomuckého, patróna všetkých kňazov.

P. Johannes (11.5.1961-11.1.2010) strávil svoje detstvo so svojím bratom dvojčaťom a ďalšími ôsmimi súrodencami na nádhernom tirolskom hospodárstve. Ako jedenástročný stratil otca a v uplynulom roku aj matku.

Po skončení štúdií na poľnohospodárskej škole v Rotholzi s radosťou pracoval na rodinnom gazdovstve a staral sa o zvieratá a pôdu, o všetko, čo tak veľmi miloval.

No už vtedy Franz, tak sa volal krstným menom, prežíval vo svojom vnútri obdobie hľadania. Nakoniec odišiel na niekoľko rokov do Ekvádoru, kde pracoval v rámci pomoci rozvojovým krajinám. Tam sa veľa modlil a rástla v ňom túžba urobiť pre Boha čosi viac. Už predtým rozmýšľal nad tým, že sa možno raz stane kňazom. Po návrate do Tirolska spoznal naše spoločenstvo a o nejaký čas nato doň vstúpil.

Po štúdiách na Pápežskej lateránskej univerzite v Ríme jeho (i ďalších siedmich spolubratov) biskup Pavol Mária Hnilica 8. septembra 1994, na sviatok Narodenia Panny Márie, v rožňavskej katedrále vysvätil za kňaza. Po slávnostných primíciách v tirolskej rodnej dedinke Niederndorf to 33-ročného novokňaza ťahalo na Východ. Už dávno dával najavo svoju radosť z možného odchodu na misie do Ruska.

Potom sa dostal P. Johannes do Baškortostanu, ktorý mal s jeho milovaným Tirolskom spoločné iba úrodné lúky. Rodných hôr sa tu na rozsiahlej rovine musel, prirodzene, zrieknuť. „*Toto je moje misijné územie. Tu som šťastný,*“ hovorieval často mladý misionár, ktorý ako „vidiečan“ bol vďačný za to, že mohol pôsobiť v rusko-nemeckej dedine Alexejevka a jej širokom okolí, a nie v miliónoch meste Ufa. Ročne precestoval až do 50 000 km, aby tak vyhľadával svoje „ovečky“, vysluhoval im sviatosti a prinášal zmierenie, čomu pripisoval osobitý význam a za čo sa aj vedome modlil a prinášal obeť. Žiadna cesta sa mu nezдалa príliš dlhá, ak išlo o duše.

Všetci ľudia P. Johannesu milovali, mali ho radi nielen starí, ktorí si toho v živote veľa vytrpeli a

celých 60 rokov nevideli kňaza, ale aj mladí, s ktorými stále niečo nové podnikal, ale predovšetkým deti, ktoré mal tak rád okolo seba.

*B*ol jednoducho dobrý ku všetkým, dokázal počúvať a utešovať ako skutočný otec. A tak sa postaral aj o to, aby aj jeho farníci mali vlastný kostol.

Sám vždy horlivo priložil ruku k dielu, keď bolo treba niečo urobiť. Dnes stojí v Alexejevke pekná misijná stanica (porov. VS č. 57), v ktorej P. Johannes všetkým pohostinne poskytoval prístrešie, či miništrantom a mladým počas tábora, alebo kňazom či rehoľným sestrám počas duchovných cvičení. Tento tirolský misionár, ktorý rád hrával na harmonike, s chlapcami staval betlehem alebo v zime brával deti na bežky, predovšetkým však veľmi rád v tichosti dlho a často kľačal pred najsvätejšou Oltárnou sviatosťou a modlil sa ruženec. Z najsvätejšej Eucharistie čerpal vnútornú silu a svetlo v hodinách duchovnej tmy.

Na jeseň 2009 počas svätej omše P. Johannes pri oltári odpadol. Nasledovali lekárske vyšetrenia a liečenie na Západe, no napriek tomu nenastalo zlepšenie; práve naopak, zdravotný stav tohto ruského misionára sa v decembri hrozivo rýchlo zhoršoval. Taký skromný, aký P. Johannes vždy bol, no stále viac slabnúci, nechcel nikdy robiť druhým nepríjemnosti alebo byť niekomu na ťarchu.

„Som pripravený na všetko, všetko prijímam! Všetko obetujem za misiú; všetko, čo mi Ježiš vo svojej láske zverí.“

Neskôr, keď mu lekári stanovili diagnózu „rakovina“ a P. Johannes ťažko trpel, často opakoval: *„Chcem utešovať Ježiša, chcem mu pomáhať.“*

Až do poslednej chvíle zostal aj na posteli hlboko kňazský. Aj pri veľkých bolestiach rád zdvihol ruku na udelenie požehnania a ešte aj v horúčke sa staral o svoje deti v misii. Stále sa chcel modliť, a keď už bol na to príliš slabý, modlil sa s nami potichu.

Smrteľne chorý misionár sa na Vianoce ešte mohol potešiť listu z Alexejevky, kde si prečítal, že na polnočnej svätej omši bolo tak veľa veriacich ako nikdy predtým a že takmer všetci prijali sviatosť zmierenia. Každý sa naňho pýtal a modlil sa za neho.

11. januára 2010 v nemocnici Natters (Rakúsko), krátko pred polnocou náš P. Johannes usnul. Odišiel prekvapujúco rýchlo – bez agónie, celkom ticho a pokojne. Jeho duchovný otec P. Paul Maria bol pri ňom.

Dnes 19-ročný Radion, ktorému bol P. Johannes osem rokov duchovným otcom, povedal po jeho smrti sestrám v Alexejevke: *„Na Turíce v roku 2003 som spolu so svojou starou mamou Ninou prijal sviatosť krstu. Na tento deň nikdy nezabudnem! Keď sme prišli autobusom z Novonikolska do Alexejevky, stará mama, keďže bola ochrnutá, zostala sedieť v autobuse. Tu prišiel z kostola páter Johannes, bol už oblečený v albe so štólou, a – ako by to bola najväčšia samozrejmosť – zobral starkú na ruky a zanesol ju do kostola, priamo do prvej lavice. Pritom to vôbec nemusel urobiť! Vždy, keď teraz myslím na pátra Johanna, mám ho v duchu pred sebou ako kňaza so starou mamou v náručí.“*

Matka, milujem ťa.

Tebe navždy zasväcujem seba a moje kňazstvo - z lásky.

Moje úmysly sú tvojimi úmyslami a tvoje úmysly sú mojimi úmyslami.

Vezmi, Matka, moju ničotu a urob z nej to, čo sa ti páči.

Amen.

Osobná modlitba pátra Johanna – zasvätenie Panne Márii 7. októbra 2009

Bol a je mojím bratom

J. E. Clemens Pickel, biskupdiecézy sv. Klementa
v Saratove rozpráva:

„*P*resne si spomínam, kedy som plakal naposledy; na to, kedy to bolo predtým, si už nespomínam. Muselo to byť dávno.

Toto bolo večer 8. januára, keď ma páter Paul vyzdvihol na vlakovej stanici v Innsbrucku a zaviedol ma do krajskej nemocnice k pátrovi Johannesovi. Až keď som ho uvidel, v myšlienkach som pripustil, že zomiera. Zareagoval, keď mu páter Paul povedal, že som prišiel. Už sa viac nevládal hýbať, ba ani len oči nedokázal obrátiť smerom ku mne. Keď som mu začal rozprávať o tom, kto všetko sa zaňho modlí, rozpoznať som na jeho tvári radosť a vďaku. Medzičasom sa páter Paul, tak ako aj bratia a sestry, čo boli v izbe, vytratili von. ‚Ďakujem‘, prebleslo mi hlavou. Chcel som sa s pátrom Johannesom ešte raz pomodliť. A on to aj pochopil. A tak sme začali: ‚Otče náš, ktorý si na nebesiach ...‘ Tu som sa rozplakal ... ako dieťa pred ‚naším Otcom‘, jeho i mojím. Páter Johannes bol – je – mojím bratom. Len nakrátko som sa zastavil. Potom som sa modlil ďalej až do konca. Pane, daroval si mi takého dobrého brata! Pane, ty si dobrý. Potom som všetkých zavolať späť do izby. Na druhý deň som pátrovi Johannesovi udelil sviatosť pomazania chorých, bol už v bezvedomí. O šesť dní neskôr sme slávili rekviem pri jeho uzavretej rakve, smutní, ale plní vďačnosti, nádeje a dôvery.

Do Ruska prišiel na jeseň v roku 1994. Vtedy sme sa my kňazi stretávali tak štyrikrát do roka, zakaždým na dva dni. Naša oblasť sa volala Volžský dekanát; žilo tam deväť zahraničných kňazov na území dlhom 2000 km. Veľmi ma tešilo, že malá dedinka Alexejevka mala teraz vlastného kňaza, ba niekedy dokonca aj dvoch. Bolo to práve v tejto dedine, kde mi v októbri 1991 jedna starká povedala, že naposledy bol u nich páter pred 61 rokmi!

Keď si spomínam na pátra Johannesu, neustále ma napadá, že bol tichým človekom, aj počas našich dekanátnych stretnutí. Nebol nezainteresovaný alebo ‚neprítomný‘, naopak, veľa počúval a hovoril vtedy, keď to považoval za potrebné. Jeho ticho bolo tichom duchovného človeka; to nevlastnia všetci duchovní. Vedel sa modliť.

*T*o, že páter Johannes vydržal tak dlho v dedine ‚na konci sveta‘, svedčí o jeho vnútornej sile. Iní prišli a odišli. V celom biskupstve bol ‚služobne najstarším‘, veď tu v službe prežil 15 rokov. Ruský jazyk nebol preňho ľahký. No miloval svoju farnosť a obyvateľov dediny. To bolo dôležitejšie a nezostane to bez požehnania. Zriedka som sa stretol s takým prísny kňazom, myslím tým prísny k sebe. Práve preto si našiel čas na všetko potrebné: na chudobných, na deti, na ekuménu, na stavbu, na svoje spoločenstvo a na modlitbu.

Medzi iným mi v pamäti zostala jedna maličkosť, ktorú by v cudzine možno označili za nevhodnú. Napriek tomu ju chcem porozprávať: Na jednom dekanátnom stretnutí v miliónovom meste Samara v polovici 90. rokov sa tam vo farárovom byte zišlo šesť kňazov.

Myslím, že ten byt bol na 9. poschodí. Bola to stará budova ešte z čias Chruščova. Páter Johannes bol vtedy u nás ešte nový. Traja z nás spali v obývačke, dvaja v malej spálni, farár v úzkej kuchyni. Svetlo nevypol kvôli švábom, ktoré v tme lozili krížom-krážom po celom dome. Upchaté odpadové šachty na schodiskách boli spravidla rajom pre všelijakú hávedľ.

To, že také malé zvieratko vkĺzlo do mletej kávy, zbadal páter Johannes až vtedy, keď si pri raňajkách priložil šálku k ústam.

Sedel som vedľa neho. Nepozorovane, akoby sa nič nestalo, kuchynského švába odstránil. „*Hrdina*“, pomyslel som si, nechcel uraziť hostiteľa.

Bol jediným kňazom, s ktorým som sa mohol rozprávať po nemecky. Bol to pre mňa zakaždým dar. Ako občan bývalej Nemeckej demokratickej republiky som ani len nevedel, že mesto Kufstein leží v Rakúsku a nie v Nemecku. Jeho dobrý príklad mi bol často povzbudením, jeho rady boli pre mňa vždy vzácne. Keď som mal byť v roku 1998 vysvätený za biskupa a k volžskému dekanátu bol pridelený ešte aj kaukazský dekanát, a ja som mal oba spravovať – plocha veľká ako Portugalsko, Španielsko, Francúzsko a Nemecko dokopy – rozmýšľal som, ktorí dvaja kňazi by ma mali sprevádzať počas bohoslužby pri vysviacke. Je to malý liturgický zvyk, ktorý má však svoj význam. Po ľavej strane som chcel mať kňaza z kaukazskej diecézy, ktorá mi vtedy bola ešte neznáma, na pravej strane ma sprevádzal páter Johannes.

Keď začal niečo stavať, svoje plány mi vždy vysvetlil. A ak som niečo namietal, prijal to pokorne. Tak ticho a úprimne, že moje vlastné námietky potom mrzeli mňa. Keď sa napríklad staval dom pre bratov a sestry v Alexejevke, nechcel som, aby to bolo pod jednou strechou. Chodbu medzi domami vedúcu zo sesterského domu do kaplnky som si vedel predstaviť, no z domu bratov nie. Televízia ukazuje príliš veľa hlúpostí, ktoré potom ľuďom, aj našim veriacim, víria v hlave. Aby kňaz, ktorý žil svoje povolanie tak čisto a príkladne ako páter Johannes, musel chodiť v noci z kaplnky domov po dvore, to som predsa nechcel. Ak si dobre spomínam, bol som to potom ja, čo som o pôvodne zrušenej chodbe v plánoch znovu začal hovoriť.

Nakoniec chcem spomenúť ešte jednu vec, ktorá sa neuskutočnila, možno preto, že „Dielo Ježiša Veľkňaza“ malo už čoskoro obdržať pápežské potvrdenie a páter Johannes bol prakticky rehoľníkom. 2. mája 2008 som napísal biskupovi Kojnokovi, u ktorého bol P. Johannes inkardinovaný, list s prosbou o dovoľenie navrhnuť Svätému Otcovi, vymenovať P. Johannesu Franza Kirchnera za kaplána Jeho Svätosti (monsignor).

*Z*omieranie a smrť P. Johannesu Kirchnera sa ma vnútorne veľmi dotkli. To, čo najviac pociťujem, je vďačnosť, ale aj obmedzenosť času. Narodil som sa v tom istom roku ako páter Johannes, v roku, keď bol postavený Berlínsky múr. Niekedy sa v duchu pousmejem, ak sa mi darí: Vari za tým stojí P. Johannes?

Nie, nie som Kongregáciou pre svätorečenia, naopak, modlím sa za P. Johannesu, tak ako dúfam, že sa za mňa raz budú modliť druhí. Modlím sa ku Kristovi, ku Kňazovi, ktorý nás povolal do svojho života.“

„Moje jediné šťastie je to, že smiem milovať Ježiša.“

Z denníka P. Johannesu 7.12.1991